tis adiuicē aereq̄ꝫ/⁊ aq̄/⁊ alijs corpibꝰ ſil'r. Quare neq̄ꝫ ꝑs/neq̄ꝫ habitus/ſed ſeꝑabilis ē locus ab vno quoq̄ꝫ. Etenim vr̄ huius aliq̄d eē locus vt vas. Et enim vas locus tranſmutabilis: vas āt nihil rei.

T.c. 18 ¶ Scōm q̄dē igitur ꝙ ſeꝑabilis ē a re: ſic q̄deꝫ non eſt ſpēs. Scōꝫ aūt ꝙ ꝯtinet: ſiq̄dē alteꝝ a materia.

¶ Pōit q̄nq̄ꝫ rōnes i ꝯriū. Circa q̄rū ꝑmā dic: ꝙ nō ē diffici le videre locū nō eē māꝫ vel formā: q2 forma ⁊ mā nō ſeparant' a re, cuiꝰ ſunt: ſꝫ locū ꝯtingit ſeꝑari: q2 i loco i q̄ erat aer, poſtea ē aq̄: ⁊ ēt alia corꝑa adinuicē trāſmutāt locū: vn̄ manifeſtū ē, ꝙ locꝰ nō ē ꝑs rei, vt mā, vel forma. Neq̄ꝫ ē ēt habitꝰ, ſeu q̄dcūq̄ꝫ accn̄s: q2 ꝑtes, ⁊ accn̄tia n̄ ſūt ſeꝑabilia a re: ſꝫ locꝰ ē ſeꝑabilis: Et h̄ māifeſtat ꝑ exēplū: q2 locꝰ vr̄ cōparari ad locatū, ſic̄ q̄dā vas. Sꝫ i h̄ tm̄ differt: q2 locꝰ ē imobilis: vas āt mobile: vt ifra expōet'. Sic igit' ꝑ h̄ ꝙ locus ē ſeꝑabilis: oñdit' ꝙ locꝰ nō ſit forma. Sꝫ ꝙ locꝰ n̄ ſit mā oñdit': nō ſolū ꝑ h̄ ꝙ ē ſeꝑabilis. ſꝫ ēt ꝑ h̄ ꝙ ꝯtinet: mā aūt nō ꝯtinet: ſed ꝯtinet'. ¶ Scdam rōnem ponit ibi.

Argу. ¶ Videtur autē ſemper/id q̄d eſt in loco/aliquid eē. ⁊ extra ipſum/aliquid aliud eſſe.

¶ Videtur autem ſemper/q̄d eſt alicubi/ipſum eſſe aliquid: ⁊ alterum aliq̄d extra ipſum.

¶ Q2.n. oñderat ꝙ locꝰ nō ē mā, nec forma (ꝑ h̄ ꝙ locꝰ ſeparat' a locato) vult oñdere ꝙ ēt, ſi locꝰ nūq̄ꝫ ſeparet' a locato ex h̄ ipo q̄d dicimꝰ, ꝙ aliq̄d ē i loco: appet ꝙ locꝰ nō ē forma neq̄ꝫ mā: q2 oē q̄d dr̄ eē alicubi: vr̄ ⁊ ipꝫ eē aliq̄d: ⁊ alterū aliq̄d eē ab eo i q̄ ē: vn̄ cū aliq̄d dr̄ eē i loco, ſeq̄t' ꝙ locꝰ ſit extra locatum. Mā aūt, ⁊ forma, nō ſunt extra rē: g̊ neq̄ꝫ mā, neq̄ꝫ forma eſt locꝰ. ¶ Tertiam rōnem ponit ibi.

Argу. ¶ Plato tn̄ dicat opꝫ (ſi parūꝑ liceat digredi) cur forma/numeriq̄ꝫ/non ſunt in loco: ſi locus eſt id q̄d eſt particeps: ſiue magnū ſit illud/⁊ paruū: ſiue materies: vt in Timęo aſſeruit?

¶ Platoni igit' dicēdum eſt (ſi opꝫ trāſgredientes dicere) quare nō in loco ſpecies ⁊ numeri ſunt/⁊ hoc ſi vere participatiuum eſt locus: ſiue magnitudinis ⁊ paruitatis/exiſtente participatiuum: ſiue materie vt in Timęo ſcripſit?

¶ Spāl'r ꝯ pōnē Platonis diſgrediēdo. (Dictū eſt.n. ſupra in tertio) ꝙ Plato poſuit Ideas, ⁊ numeros nō eſſe in loco. Seq̄bat' aūt ꝫꝫ eius ſniam de loco, ꝙ eſſent in loco: q2 oē ꝑticipatū eſt in participante: ſpēs aūt ⁊ numeros ponebat participari, ſiue a mā: ſiue a magno: ⁊ paruo. ſequitur g̊ ꝙ ſpēs ⁊ numeri ſint in mā: ſiue in magno ⁊ ꝑuo. Si igit' mā, vel magnum ⁊ paruum eſt locus: ſequitur ꝙ numeri ⁊ ſpēs ſint in loco. ¶ Quartam rōnem ponit ibi.

Argу. ¶ Pręterea ſi locꝰ eēt māes aut forma/quonā pacto res ad ſuū ꝑgeret locū? Eſſe.n. id locꝰ nō pōt: ad q̄d nō eſt motio: ⁊ q̄d haſce drās: ſupra inq̄ꝫ ac infra: nō habet. Quare locus in talibꝰ eſt quęrēdus. Quod ſi in ipſa re locus nō ineſt (inſit.n. oportet: ſi eſt materies aut forma) locus/erit in loco. Mutat' enim vna cuꝫ re/atq̄ꝫ mouetur/⁊ forma/⁊ id q̄d terminis caret: ⁊ non in eodem eſt ſemper: ſed vbi eſt

T.c. 19 5ª ipſa res. Quare fit: vt loci ſit locus.

¶ Amplius q̄uo ferent' in ſui locuꝫ/ſi locus eēt mā/aut ſpēs? Impoſſe eſt.n. cuius nō ē motus/neq̄ꝫ ſurſuꝫ aut deorſum/locuꝫ eē. Quare/q̄rēdus i huiuſce modi locus ē. Si āt i ipo locus ē (opꝫ.n. ſiq̄dē/aut forma aut mā ē) erit locus/i loco. Trāſmutant' eni ſil'r cum re/⁊ mouent': ⁊ ſpēs ⁊ ifinitum/non ſemꝑ i eodē: ſed vbi vtiq̄ꝫ/res. Quare/loci erit locus. T.c. 20 6ª

Circa quā dicit ꝙ nō poterit ꝯuenienter aſſignari, q̄uo aliq̄d moueat' ꝫm locū: ſi mā ⁊ forma ſint locꝰ. Impoſſe ē.n. aſſignare locū i ijs q̄ mouent' ſurſuꝫ vel deorſum vel quocūq̄ꝫ al'r ꝫm locū: vn̄ in illis q̄rēdus eſt locus, q̄ ꝫm locum mouentur. Sed in ipſo q̄d mouet' eſt locus, q̄ſi aliq̄d ei itrinſecū (q̄d opꝫ dicere ſi mā vel forma ſit locus) ſequit' ꝙ locus erit in loco: q2 oē q̄d trāſmutatur ꝫꝫ locū, eſt in loco: ſꝫ ea q̄ ſunt i re, vt ſpēs ⁊ infiᵐ. i. mā, mouētur ſimul cū re: q2 nō ſꝑ ſunt in eodē loco: ſed ſunt vbi eſt res: g̊ opꝫ ꝙ mā ⁊ forma ſint in loco. Si igit' alteꝝ eoꝝ ſit locꝰ: ſeq̄tur ꝙ locus ſit in loco, q̄d incōueniēs eſt. ¶ Qintā rōnē ponit ibi.

¶ Inſuꝑ facta ex aere aqua/perijt ipſe locus. Corpꝰ eni id q̄d eſt ortuꝫ: non in eodem eſt. At quę naꝫ eſt ipſius loci corruptio? Dicta ſunt igitur ⁊ ea ex q̄bꝰ neceſſe eſt aliquid eſſe locum: ⁊ ea rurſus ex quibꝰ de ſubſtantia ipſius/quiſpiam dubitabit. Argу.

¶ Amplius cum ex aere fit aq̄/perditus eſt locus. Non.n. in eodem loco fit corpus. Quę igit' corruptio? ¶ Ex q̄bus igitur neceſſarium eſt locum eſſe aliquid/⁊ iterum ex quibus vtiq̄ꝫ dubitabit aliquis de ſubſtantia ipſius/dictum eſt. T.c. 21 7ª T.c. 22

¶ Quę talis eſt. Qñcūq̄ꝫ aliq̄d corrūpitur: corrūpuntur aliquo mō ꝑtes ſpēi ipſius: mā aūt ⁊ forma ſunt partes ſpēi: g̊ corrupta re, ad minus ꝑaccñs, forma ⁊ mā corrūpūtur. Si igitur mā ⁊ forma ſit locꝰ: ſeq̄tur ꝙ locꝰ corrūpat', ſi locus ꝑtinet ad ſpēm: q2 corpꝰ q̄d gñatur nō eſſet in eodē loco, ſi locꝰ aeris ꝑtineret ad ſpēꝫ eius. Sed nō eſt aſſignare q̄l'r locꝰ corrūpatur: g̊ nō pōt dici, ꝙ materia, vel forma, ſit locus. Ultimo autem epilogat: q̄d dictum eſt, per quę vr̄ neceſſarium eſſe, ꝙ ſit locus: ⁊ per quę aliquis poteſt dubitare de ſubſtantia eius. Lec. iiij.

¶ Poſt hęc ſumēdū ē/quot modis q̄ppiā in alio dr̄ eē. Uno igit' dicit' mō/vt digitꝰ in manu/⁊ ꝑs oīno in toto. Alio/vt hō in aīali: ⁊ oīno in genere ſpēs. Alio/vt genus i ſpē/⁊ oīno in ſpēi rōne/pars ſpēi. Pręterea/vt ſanitas i calidis atq̄ꝫ frigidis: ⁊ oīno i mā forma. Pręterea vt res gręcoꝝ/i rege: ⁊ oīno in primo mouente. Inſuꝑ in bono/atq̄ꝫ oīno i fine. hoc aūt ē id grā cuius cętera ſūt/atq̄ꝫ fiūt. Oīuꝫ vō id ꝑprijſſime dicitur: q̄d eſt in vaſe: ⁊ oīno in loco. Argу.

POſt hęc aūt accipiēduꝫ eſt/quot modis aliđ/in alio dr̄. ¶ Uno q̄dē igit' mō ſicut digitus i manu/⁊ oīno ꝑs i toto ē. Alio vō/ſic totū i ꝑtibus/nō.n. pręter ꝑtes/eſt totū. Alio mō/ſicut hō in aīali: ⁊ oīno ſpēs in gñe. Alio vō/ſicut genꝰ i ſpē: ⁊ oīno ꝑs ſpēi/i ſpēi rōne. Adhuc ſicut ſanitas in calidis ⁊ frigidis: ⁊ oīno ſpēs i mā. Adhuc/ſicut i rege/q̄ ſūt gręcoꝝ: ⁊ oīno motū i prīo motiuo. Ampliꝰ/ſicut in optīo/⁊ oīno in fine hoc aūt eſt: cuius cā fit. Oīum autem maxime proprium eſt/ſicut in vaſe: ⁊ oīno in loco. T.c. 23

Poſtq̄ꝫ Phs iq̄ſiuit diſputatiue an locus ſit, ⁊ q̄d ſit: hic accedit ad determinādū v̄itatē. Et ꝑ̄ pręmittit q̄dā, q̄ ſūt neceſſaria ad ꝯſiderationē v̄itatis. Scōo

determinat